

Joh.16:16-22, 4:e sönd. i påsktiden 090503

Det är en ganska märklig text vi snart ska läsa. Den är lite märklig och svår både i sitt innehåll, men också kanske för att den återger ett så speciellt tillfälle. Den blir heller inte lättare av att den är skriven av Johannes, med dess så ibland invecklade dialog. Ibland förstår man inte tillslut riktigt vem som sagt vad.

I dag få vi backa bandet något, och befinner oss Jesu sista kväll tillsammans med sina lärjungar. Jesus anar och förstår vad som kommer att hända med honom. Nu gäller det för honom att försöka berätta det för sina vänner. Att gjuta mod i dem, och få dem att förstå, att på nått sätt kommer livet och allt det dom varit med om ändå att fortsätta.

Texten

En kort tid, det är ord vi ofta använder och känner igen oss i. En kort tid, ord som ofta upplevs som ett hot eller som vemod. För många, inklusive mig själv kan våren vara en tid av vemod. En kort tid då det frambrytande livet väller över en, med ljuset, grönska och värme. En kort tid som knappt når sin kulmen så är det över. Och visst är det så vi ofta säger och kanske lever. Våren är kort, sommaren är kort och det mesta regnar dessutom bort. Semestern är kort och för att inte tala om helgerna då vi ska försöka vila. Barndomen är kort och inte sällan hör vi nått som vi gärna vill glömma, att också livet är

det. Ja själva glädjen upplever vi ofta som kortvarig. Underbart är kort, skrev Povel Rammel i sin visa. Nu lever vi också med hotet om att vi bara har en kort tid på oss att något så när försöka reparera den miljö vi håller på att förstöra. Ett hot om att också den korta tiden håller på att rinna ifrån oss. Men tyvärr så lever vi som om tiden var betydligt längre, som om det fanns ett jordklot till. Som om det på nått sätt ändå kommer att ordna sig. Och det brukar det ju göra. Efter den mörka vintern brukar det ju komma en vår. Och även om semestern inte riktigt blev vad vi önskade så får vi väll hoppas på nästa. Om börsen sjunker får vi väll lita på att den stiger senare. Det brukar ju som sagt ordna sig.

Vi lever i den korta tiden, och det är nog så ska och måste vara, den kan vi överblicka, den kan vi planera. På samma gång som den också framstår som hotet för oss, tiden är så kort, allting är så kort. Och i vår iver att kanske kunna fylla det korta med det meningsfulla så finns risken att det liksom seglar förbi. Och lite förvirrat frågar vi efteråt vart det hela tog vägen. "Livet är det som pågår medans vi sysslar med annat" hette en bok av Lennart Hagerfors "Livet är det som pågår medans vi sysslar med annat"

Idag är temat vägen till livet Hur ser då vägen till livet ut mitt i allt det korta, mitt i allt det som liksom aldrig verkar få bli färdigt? Kan det handla om tillit.

När tex. en förälder lämnar ett barn säger man ofta, Jag måste göra det och det en stund. Jag blir bara borta en

stund, jag kommer tillbaka. Det handlar om att barnet ska känna en tillit. Bara för att barnet inte ser föräldern en stund så är hon inte bort, hon kommer tillbaka. Inte helt olikt det som Jesus sa till sina vänner och lärjungar. "En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni skall se mig igen. Vi ser att lärjungarna inte riktigt förstår och liksom barnet ofta frågar hur länge? Så undrar också de, "vad menar han med en kort tid? Tiden får vi inte heller vi riktigt svar på, men det viktiga är nog inte hur länge, utan vetskapen om att de ska ses igen. Ja, det handlar om tilliten. Tilliten som barnet måste ha inför sina föräldrar, tilliten som lärjungarna behövde inför Jesus. Nej, det handlar inte om att ta bort det jobbiga och det smärtfyllda. Jesus betar sig inte som en curlingförälder som sopar bort varenda litet gruskorn för att barnens tillvaro ska bli så enkel som möjligt. "ni kommer att gråta och klaga, säger han "ni kommer att sörja". Det tillhör liksom livet. "men er sorg ska vändas i glädje" fortsätter han, "er sorg ska vändas i glädje" Och så ger han dem bilden av "när en kvinna ska föda har hon det svårt. Men när hon har fött sitt barn minns hon inte längre sina plågor i glädjen över att en människa har fötts till världen." vilken bild att livet att ta fram i samma ögonblick som Jesus också konstaterar att han bara har någon dag kvar att leva. Att den korta tiden inte bara är ett hot, utan innehåller samma glädje som när en mor håller ett nyfött barn i sina armar. Och hur slutar texten, jo, -"då ska ni glädjas, och ingen ska ta er glädje ifrån er."

Bilden kan klarna, det handlar om tillit. Vägen till livet, har det med vägen till tillit att göra? Har det med förmågan eller möjligheten att få känna just tillit?

Motsatsen till känna tillit ärt väll resultatet av nått slags gungfly eller osäkerhet. En tillvaro som ter sig nyckfull. Saker händer som jag inte kan hantera eller tolka och det blir svårt att hitta fotfäste och stadga. Det eller de som jag vill kunna luta mig emot finns inte där. Och jag blir då lätt utlämnad åt mig själv, till min egna förmåga eller oförmåga att hantera mitt liv. och risken är stor att det då bara passerar, för all min kraft gick ju åt att just hantera det. Det fanns ingen att hålla sig till, det fanns ingen hand att hålla i. Ja, kanske är vägen till livet en fråga om tillit. Tillit till livet, till min omgivning och till mig själv.

Tillitens grund tror jag är relation. Och om vi läser Jesu avskedstal så handlar det om just relation. Relationen mellan lärjungarna och Jesus. Han går bort, men kommer tillbaka. Han försvinner, men hjälparen, anden kommer. Han går bort, men dom kommer att ses igen. Allt kommer att förändras och ingenting kommer längre att vara som förut. Men relationen, den kommer att leva vidare. Så kan livet gå vidare.

Och jag kan känna igen det från när någon mist en nära anhörig. Känslan av närhet kan finnas kvar, vissheten om ett återseende lever. Livet blir annorlunda, sorgen är påtaglig, men en kort tid och vi ses inte längre, en kort tid och vi ska ses igen.

Och det är min tro, att kristen tro är just relation.

Relation till den gud som har uppenbarat sig genom Jesus Kristus. Och i den relationen kan vi få ana. Vi är inte bara utlämnade åt oss själva. Vi är inte ensamma i det som sker. Vi är alla en del av någonting större, och i detta är vi sedda och älskade. Smärtan och sorgen verkar vara en del av livet, den kommer vi inte undan. Men vi är också lovade en glädje, lika stark som glädjen över det nyfödda barnet.

Vägen till livet med stort L, är väll att trots allt, känna en stabilitet i tillvaron. En stabilitet som gör att jag kan koncentrera mig på det som är viktigt. Och att i en relation få känna mig älskad, är en bra start på den vägen. Just det som evangeliet erbjuder. Att få känna sig älskad.